

MEGAN FRAMPTONOVÁ

*Nerozvážna
grófká*

Len darebák by zvedol vojvodovu najposlušnejšiu dcéru

IKAR

MEGAN FRAMPTONOVÁ

*Nerozvážná
grófká*

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Megan Frampton
LADY BE RECKLESS

Copyright © 2018 by Megan Frampton
Translation © 2019 by Miriam Ghaniová
Cover design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6556-1

*Myrette,
pretože bez teba by som určite nebola tam,
kde som dnes.*

Autorkina poznámka

Nemanželský potomok bol vo viktoriánskom Anglicku obrovskou stigmou pre matku aj samotné dieťa. Nemanželské dieťa si nemohlo u otca nič nárokovať a podľa špeciálnej klauzuly zákonníka z roku 1834 bola zaň v plnej miere zodpovedná iba jeho matka.

Jestvujú, pravdaže, prípady, keď sa otcovia o svoje deti postarali. Asi najznámejší je príbeh vojvodu z Clarence, ktorý sa odohral tesne pred nástupom tejto éry. Vojvodovi porodila jeho milenka, herečka Dorothea Jordanová, najmenej desať zo všetkých jeho detí. Šľachtic sa postaral, aby sa všetkým dobre darilo. Dcéram našiel vhodných ženíchov a synom zase zamestnanie.

*„Snažím sa vám nájsť manželku.
Musím teda vedieť, aké by mali byť
najdôležitejšie vlastnosti vašej
budúcej nevesty,“ povedala Olívia.*

Nemohol jej povedať, čo mu napadlo ako prvé – že chce takú, ktorá by bola dostatočne urodzená, aby bol jeho otec spokojný, ale nie natoľko, aby sa celý život pozerala na svojho manžela zhora.

Aj tak si nemyslel, že by taká jestvovala.

„Po akej žene túžim?“ zopakoval, aby získal ešte trochu času. „Mala by byť inteligentná.“ Nemohol by si totiž vziať dámu, ktorá by nebola, aj keď to značne obmedzovalo jeho výber. „A mala by mať rôzne záujmy, aby sme sa dokázali po večeroch o niečom rozprávať.“

Mlčky naňho hľadela a po chvíli prehovorila: „To je všetko, čo chcete, pán Wolcott?“

Ach nie, chcel viac. Oveľa viac.

Ale nechá ju, aby na to prišla sama...

Prvá kapitola

Nie je vhodné, aby mladá dáma požiadala džentlmena o ruku. Iba že by džentlmen tú dámu hlboko (a tajne) miloval a nevedel o tom, že ona jeho city opätuje.

ŠPECIÁLNY SPRIEVODCA ETIKETOU OD LADY OLIVIE

1847, Londýn

Elegantný prijímací salónik, ktorý sa momentálne využíva na ručné práce pochybnej kvality

„Olivia!“ Vojvodkynin hlas bolo zrejme počuť aj o dve poschodia vyššie. Olivia pritom sedela v tej istej miestnosti, priamo pred svojou matkou.

„Áno, mama?“ ozvala sa utrápene. Sľúbila, že do mesiaca dodá Spoločnosti pre chudobné a osirelé deti desať nočných košielok, a zatiaľ bola len pri druhej.

Sľubovať veci, ktoré nebola schopná urobiť, jej totiž išlo ďaleko lepšie ako šitie.

Nebolo to veru prvýkrát, čo si zbožne priala, aby bolo všetko tak, ako chce, a aby nemusela veci neustále nejako zlepšovať. Jej prsty, celé dopichané od ihly, si to nepochybne priali tiež.

„Musíš sa dnes dohodnúť s kuchárom. Ja to nezvládnem,“ vyhlásila jej matka, no ako zvyčajne si nevšímala, čo jej dcéra práve robí.

Olivia letmo prikývla. Odkedy sa pred rokom Oliiviina najstaršia sestra Eleanor vydala za lorda Alexandra Raybournu, matka sa často opakovala. Nebývala taká nemožná, ale keď Oliiviina sestra Della ušla s ich učiteľom tanca a Eleanor sa odmietla vydať za pána, ktorého jej vybrali rodičia, vojvodkyňa akoby rezignovala na povinnosti a nechala svoje zvyšné tri dcéry, aby sa o všetko starali. Lenže Oliiviina dvojčička Pearl bola hanblivá a väčšinu času trávila vonku, zatiaľ čo najmladšia Ida bola stále začítaná do nejakej knihy a na každého pozerala zhora, takže všetko ostalo na Olivii.

Tá pred povinnosťami neutekala a vždy sa postarala o všetko potrebné. Aj preto sa teraz trápiła s tými košielkami.

„Olivia, počúvaš ma vôbec?“

„Pravdaže,“ odvetila, mračiac sa na zauzlenú nitku. Jednu vec musela uznať. Bola naozaj príšerná krajčírka. „Chceš, aby som sa porozprávala s kuchárom, a zrejme aj očakávaš, že skontrolujem zoznam hostí na ten večierok, čo má byť budúci týždeň. Zároveň mám zabezpečiť, že všetky pozvánky rozošlú správne. A určite mám kuchárovi pripomenúť, že markíz z Wheatley nemá rád zelenú fazuľku.“

„Hm. Nuž áno,“ odvetila matka zdráhavo.

Na zozname hostí na večierok bol aj lord Carson, markízov syn, ktorého si Eleanor odmietla vziať za muža.

Ostal teda voľný pre Oliviu, ktorá po ňom túžila od prvého okamihu, čo ho zbadala. Jej rodičia si zjavne priali to isté.

Lord Carson. Olivia až vzdychla pri spomienke naňho. Bol krásny a milý a veľmi, veľmi zaneprázdnený. Chcela mu pomáhať a podľa toho, ako sa s ňou rozprával, sa zdalo,

že po tom túži aj on. Boli by skvelý pár. Aspoň v tom sa zhodla so svojimi rodičmi.

S ním po boku by mohla robiť všetko, čo kedy chcela.

Najprv ju však čaká tento večierok, ktorý musí byť absolútne dokonalý, a preto by sa mala čím skôr zastaviť za kuchárom.

Odložila šitie na stolík a vstala, aby sa o všetko postarala. Opäť.

Vtom sa dvere do salónika rozleteli a dnu sa vovalila jej dvojička Pearl s vytreštenými očami. „Olivia, musíš ísť rýchlo so mnou!“ zvolala naliehavo.

„O čo ide?“ spýtala sa.

„Ten záhradník od susedov, on je...“ zarazila sa a pokrútila hlavou.

Olivia vystrela pleciami a rázne sa vybrala v ústrety tomu, čo tak rozrušilo jej sestru, nech už to bolo čokoľvek. Celá záležitosť so šitím a s kuchárom jej hneď vyfučala z hlavy.

„Našiel v kôlni mačiatka a teraz sa ich chystá... Ach, Livy, musíš ich zachrániť!“ hlesla Pearl roztraseným hlasom.

„Neboj sa,“ upokojila ju sestra a prešla okolo zarazeného služobníctva do zadnej časti domu.

Opäť sa v nej rozhorel sympatický hnev, ktorý bol jej spoločníkom, odkedy si pred niekoľkými rokmi uvedomila, že život nie je spravodlivý a že jestvujú aj naozaj zlí a zákerní ľudia.

S nimi síce veľa nezmohla, ale aj tak sa rozhodla, že bude robiť všetko, čo je v jej silách, aby bol svet okolo nej aspoň trochu lepšie miesto.

Pred časom by sa zaujímala len o večierky, plesy a krásne šaty. A o Bennetta, lorda Carsona, z ktorého bola úprimne poriadne vedľa.

Stále si vedela tie príjemné veci užiť, ale teraz už nedovolila, aby ju rozptyľovali od skutočného zmyslu jej života – pomáhať ľuďom.

A, pravdaže, aj mačiatkam.

Tá zmena sa v nej diala postupne, akoby sa pomaly prebúdza z dlhého, hlbokého spánku. Začala si všímať aj veci, ktoré sa jej priamo netýkali, a ruka v ruke s tým sa v jej hlave vynárali mnohé otázky.

Prečo sú ľudia takí krutí? A čo by mohla vykonať, aby pomohla?

Práve potreba pomáhať ju hnala viac než čokoľvek iné.

„Pane!“ zvolala, keď vyšla do záhrady s Pearl v päťách. Rozhliadla sa a na pozemku u Robinsonovcov zbadala muža, ako drží v rukách akési malé vzpierajúce sa kľbko.

„Pane!“ zopakovala tentoraz hlasnejšie, takže sa konečne obrátil a pozrel na ňu cez plot, ktorý oddeľoval ich pozemky.

S Robinsonovcami boli susedia, odkedy si Olivia pamätala. Vyrastali spolu s ich deťmi, ale teraz ostala v dome už len lady Robinsonová, hlava rodiny a mimoriadne slušná žena, ktorá sa na Oliviu vždy pozerala, akoby dobre vedela, že myslí len na samé rozmäry a na nič poriadne.

Lenže Oliviu už teraz plesy a róby naozaj nezaujímali. Vybrala sa k plotu a rukami pritom rázne mávala do rytmu. Chcela zachrániť tie bezbranné tvory pred bezcitným záhradníkom. „Čo to robíte?“ spýtala sa. Potom pokrútila hlavou a oprela si zaťaté päste o boky. „Ani sa neobťažujte odpovedať. Ja dobre viem, čo stvárate, aj keď nechápem, prečo by ste chceli ublížiť takým nevinným stvoreniam,“ pokračovala.

Pri pohľade na maličké chlpaté guľky pri jeho nohách jej hlas postupne mäkol.

Na zemi boli ešte ďalšie tri, všetky také drobné, že by sa jej vošli do dlane. Rozkošne sa motkali a potkýnali o seba navzájom. Ich mama však nebola nikde v dohľade, čo znamenalo, že pokiaľ sa o ne čoskoro niekto nepostará, uhynú.

„Tieto vaše nevinné stvorenia žijú v kôlni a robia tam hrozný neporiadok,“ odvetil chlap a veľavýznamne potriasol mačiatkom, čo držal v ruke.

Bolo sivé, pásikavé, s jedným uškom ohnutým a fúzikmi takými dlhými, aké bolo samo široké.

Olivia odsunula závoru na bránke, ktorá delila oba pozemky. Pristúpila k záhradníkovi a zobrala mu chlpatú guľôčku z rúk.

Mačiatko do nej okamžite zaťalo ostré pazúriky. *Zrane-
nia sú súčasťou boja*, vravievala často svojej sestre Pearl. Zvyčajne vtedy, keď sa sťažovala na kŕče v ruke potom, čo ju Olivia zatiahla do ďalšieho projektu pre charitu. Pearl bola totiž oveľa lepšia krajčírka, čo aj dávala svojej sestre patrične najavo. Olivia ju zase rada podpichla tým, že je vyššia. Väčšina ľudí si myslela, že je Pearlina staršia sestra, pretože dvojčatá neboli identické.

„Budem dnes lady Robinsonovú informovať o vašom správaní a tieto zvieratá si od vás beriem,“ vyhlásila a pritisla si vzpierajúce sa mačiatko na hrud’.

Chlap len mykol plecami. „Lady to nezaujíma. A pokiaľ nebudú otravovať v mojej kôlni, tak to nezaujíma ani mňa.“

Olivia otvorila ústa, aby mu povedala, čo si myslí o jeho správaní, ale rozhodla sa, že nebude plytvať slovami. Radšej

ich využije na to, aby hovorila o nespravodlivosti, pomoci chudobným rodinám a túžbe meniť svet k lepšiemu. O tej vrúcnej túžbe, ktorú mala spoločnú s lordom Carsonom. S Bennettom.

Namiesto toho bude konať. Vyriešiť tento problém čo najskôr je oveľa dôležitejšie ako vyjadriť svoj názor bez ohľadu na to, aký je správny.

„Pearl,“ zvolala a obrátila hlavu k sestre. Tá zjavne vedela, čo sa Olivia chystá povedať, pretože jej už niesla prútený kôš, ktorý ich záhradník používal na ruže.

„Dobre, vezmi toto,“ poručila jej, vložila mačiatko dnu a hneď sa zohla po ďalšie. Boli také malé, že sa jej všetky vošli do náručia. Zataľali jej drobné pazúriky do šiat a riadne ju popichali na koži. Všetky akoby z oka vypadli tomu prvému. Hľadela na maličkých súrodencov a zovrelo jej srdce pri myšlienke, čo by asi bolo s ňou a jej sestrami, keby sa o ne nemal kto postarať. Zo zamyslenia ju však rýchlo vytrhlo jedno mača, ktoré jej zaťalo ostré zúbky do zápästia.

„Ak nájdete ešte nejaké bezbranné stvorenia, dajte mi, prosím, vedieť, aby som ich mohla zachrániť pred vašimi zlovestnými pazúrmí.“

Použila rovnaké slová ako hrdinka *Zradnej slučky*, najnovšieho napínavého románu, čo s Pearl čítali. Olivia takéto knihy milovala. Jednak ju bavili a jednak si vďaka nim obohacovala slovnú zásobu mnohými užitočnými frázami. Už dávnejšie totiž zistila, že ľudia reagujú lepšie na prehnané výrazy než na jednoduché fakty.

V knihách sa navyše každé zlo spravodlivo potrestalo, čo v nej zanechávalo príjemný pocit spokojnosti. Bol to

aspoň čiastočný únik pred nepravosťami skutočného sveta a ľudským utrpením.

Aspoňže tieto štyri drobce už viac nebudú trpieť, pomyslela si, keď pozrela do košíka. Nie, ak k tomu má čo povedať.

Teraz ju hnalo vpred a vždy aj bude naplňovať úsilie pomáhať. Dávalo jej to viac ako snaha nájsť vlastné šťastie. Chcela, aby aspoň kúsok z neho zažil každý.

„Ty si ma vôbec nepočúval?“ spýtal sa Bennett a prebodol Edwarda pohľadom. Stáli v obrovskej tanečnej sále v londýnskom dome, ktorý si prenajal Edwardov otec. Vonku padal slabý dážď a ticho vnútri ešte viac zvýrazňovalo Bennettov hnev.

Edward si nedokázal pomôcť, musel sa na svojho priateľa uškrnúť. Bennett bol v tomto rovnako zapálený, ako býval na pôde parlamentu, ibaže toto sa týkalo...

„Chceš, aby som dával pozor na tvojich hodinách tancu,“ skonštatoval znechutene.

Bennett rozhorčene rozhodil ruky. Už nejakú chvíľu sa ho snažil dostať do správnej pozície na valčík.

„Áno. Vieš predsa, akú dôležitosť prikladá ctená spoločnosť tancu.“

„Ach, a to je práve ten problém.“ Edward sa hlboko uklonil a doširoka roztiahol ruky. „Zoznámili ste sa už s pánom Edwardom Wolcottom, najpozoruhodnejším bastardom, akého ste dosiaľ stretli?“

Bennett prevrátil oči. „Nemusíš to všetkým neustále vyhadzovať na oči.“

Ale musím, pomyslel si Edward. Ak tak totiž urobí sám, zoberie vietor z plachiet každému, kto by to chcel použiť proti nemu a ublížiť mu poznámkou o jeho pôvode. Väčšina ľudí si myslela, že nemanželské deti sú bezcharakterné, akoby spojenie dvoch ľudí mimo manželského zväzku automaticky splodilo jedine zlého človeka.

Svojmu priateľovi to však nepovedal. Bennett veľmi dobre vedel, prečo sa Edward tak správa, ibaže jednoducho nechápal, ako veľmi to všetko bolí. Tie opovrhlivé pohľady okolia a bitky, do ktorých ho vždy spolužiaci vyprovokovali. Boje, ktoré zakaždým hrdo vyhrával, aj keď to znamenalo, že ho potom predvolali do riaditeľne. Riaditeľ ho zásadne oslovoval pán Wolcott, aby mu dal najavo, že mu je jasné, prečo sa nevolá podľa svojho otca.

Práve v škole sa prvýkrát stretol s Bennettom a odvtedy z ich boli nerozluční priatelia bez ohľadu na to, koľkokrát Edward namietal, že syn markíza by sa nemal kamarátiť s bastardom nejakého finančníka. A to ani vtedy, keď sa ten finančník k svojmu synovi priznal, čo bolo veľmi nezvyčajné. K väčšine nemanželských detí sa ich otcovia neprihlásili zo strachu, že by si tým zničili povesť.

Edwardov otec bol však výnimka, a tak si mohol Edward sám zničiť svoju povesť tým, že sa objaví na tanečnom parkete.

„Prečo sa skrátka nemôžem iba rozprávať o koňoch a love a o veciach, ktoré mám rád? Prečo musím tancovať a viesť otravné zdvorilostné reči o ničom?“

Bennett namiesto odpovede len vystrel ruku. „Skúsme to ešte raz. Nedokážem uveriť, že taký športovec ako ty môže tak príšerne tancovať.“

„To sú dve úplne odlišné veci,“ zašomral Edward. Atletika bola preňho spôsob, ako sa vyrovnáť s krutými poznámkami. Rýchlo si uvedomil, že ak bude silnejší ako jeho zlomyseľní tyrani, ľahko ich udrží na uzde pod hrozbou fyzického násillia. Táto jeho stratégia dokonale fungovala, pretože teraz sa mu už len málokto odvážil čosi povedať.

„Viem,“ pritakal Bennett, keď mu napravil držanie rúk a posunul nohy na správne miesto, „že tanec nenávidíš.“ Potom útrpne vzdychol. „Dobre si uvedomujem, ako ti celý tento nezmysel lezie na nervy. Takisto viem, že to musím urobiť. Sám si mi predsa vravel, čo povedal tvoj otec.“

Edward cítil, ako mu pri zmienke o otcovi zovrelo hrud'. Pán Beechcroft. Muž, ktorý ho z nevysvetliteľných príčin miloval a vychovával rovnako, ako keby bol jeho legitímny syn. Otec, ktorý zo všetkého najviac túžil po tom, aby si jeho syn našiel miesto v spoločnosti. Také, ktoré jemu samému kvôli pôvodu odopreli. Edward dúfal, že mu bude stačiť, ak sa priuči jeho remeslu a bude ho vykonávať s radosťou. Rodič však chcel viac.

„Dobre,“ odvrkol.

„A pokiaľ to už nebudeš vedieť vydržať, vždy je nablízku nejaká prázdna knižnica alebo iná miestnosť, do ktorej môžeš na chvíľku ujsť.“

Edward potichu odfrkol a radšej na to nič nepovedal.

Nezvykol utekať pred problémami, skôr naopak. Bežal im v ústrety bez toho, aby premýšľal nad dôsledkami.

Bennett, ktorý bol na Edwardovu nevrlosť zvyknutý, si ho vôbec nevšímal a pokračoval vo svojej lekcii, ako si má rátať rytmus valčíka.

Kiežby ho vedel naučiť nehladiet na výsmech v tvárach

ľudí, ktorým sa bude na svojom prvom veľkom spoločenskom podujatí predstavovať matkiným menom.

To by však bolo ešte ťažšie ako základy valčíka, pri ktorých mu neustále šliapal po nohách.

„Stojte!“

Edward začul ženský hlas a zastal, aj keď to nepatrilo jemu.

Zo sídla odišiel asi pol hodiny po Bennettovi. Potreboval sa ísť niekam poprechádzať. Kamkoľvek, najmä aby to nebolo vnútri.

Začalo popfchať a ľudia naokolo sa rýchlo ponáhľali preč. Väčšinou mali elegantné šaty, ktoré si nechceli zamočiť. Kráčal smerom ku kancelárii svojho otca, čo bola len niekoľko ulíc od tých najmodnejších londýnskych obchodov.

Žena, ktorá zvolala, patrila podľa všetkého medzi ich pravidelné zákazníčky. Mala na sebe dlhý, precízne vyzdobený kabát podľa najnovšieho strihu.

Po jej boku stála slúžka a držala nad svojou paňou dážd-ník, ale dáma zrejme vôbec nedbala na dážď, pretože vykročila zo sucha smerom k obchodníkovi, ktorému sa v rukách vzpieralo akési dieťa.

Malo asi desať rokov, možno viac, a bolo vychudnuté na kosť.

Vykročil vpred, že zasiahne, ale žena už obchodníkovi dieťa vytrhla a načiahla ruku k slúžke, ktorá jej dala do dlane zopár mincí.

„Tu máte,“ vyhlásila panovačne a podala ich mužovi.

„Toto by malo vynahraďiť tú stratu, ktorú ste podľa vás utrpeli,“ dodala a pohrdavo sa uškrnula.

Predavač na ňu zagánil, ale peniaze si zobral a vrátil sa do obchodu. Dáma si kľakla vedľa dieťaťa.

Tentoraz už Edward nepočul, čo mu povedala, pretože hovorila potichu, no videl, ako sa detská tvár celá rozžiarila, keď mu do vrecka strčila zopár ďalších mincí. Nato si decko zamračene premerala, odmotala si šál z krku a zababušila ho doň.

Ešte nikdy nevidel ani jedného aristokrata, čo by niekomu takto priamo pomohol. Áno, mnohí ľudia, s ktorými jeho otec podnikal, dávali peniaze rôznym charitám a pri každej príležitosti to, pravdaže, nezabudli spomenúť. Nikdy si však nevšimol, že by ktosi urobil niečo také jednoduché, a predsa dôležité, ako táto žena. Vzbudilo to v ňom nádej, že ten dnešný spoločenský večierok možno nebude až taký zlý. Možno tam budú ľudia ako ona a nebude si pripadať ako úplný čudák.

Vysmiate dieťa odbehlo preč a dáma sa vystrela. Na okamih vyzerala unavene, no rýchlo sa pozbierala, vystrela pleciami a zdvihla bradu ako správna hrdá panička.

Chladným, povýšeneckým pohľadom sa rozhliadla okolo seba a on sa zrazu pousmial.

Poznal jej tajomstvo – nebola taká, ako sa tvárila. Bola láskavá a starostlivá.

Videl na nej, že je mladá a celkom pekná. Aspoň z tej diaľky sa mu tak zdalo.

Túžil sa s ňou stretnúť a zistiť, čím to je, že je úplne iná ako ostatní ľudia z jej spoločenskej vrstvy. Skôr než sa však na niečo zmohol, zvrtila sa na päte a odišla. Služka sa po-

náhľala za ňou a urputne sa s ňou snažila držať krok, aby ju uchránila pred dažďom.

Edward mykol plecami. Možno nie je taká dobrá, ako sa mu na prvý pohľad zdalo.

Predsť mu to však nedalo a ďalej rozmýšľal nad tým, čo to bolo za ženu a prečo sa k tomu dieťaťu správala tak starostlivo.

Azda sa s ňou niekde stretne a pri troche šťastia ju aj požiada o tanec. A potom jej stúpi na nohu a ona zistí, aký je, a jeho city k nej sa rozplynú.

Zatiaľ sa však tomu hrejivému pocitu pri srdci brániť nebude.